

LEA FATUR:

V BURJI IN STRASTI.

POVEST.

(DALJE.)

III.

Bela cesta, gladka cesta,
nas vodeča v daljna mesta ...

večana tihota nedeljskega popoldneva je legla na skalnate gore nad Trnovim. Iz prozorne nebesne modrine je pošiljalo solnce svoje najtoplejše žarke na skale, na temne borove gozde krog Snežnika in na tihe vasi v krilu gor. Le za hip je predramil tišino zvok strela s strme Straže, le včasih je zaukal pastir na paši, zalajal pes tam daleč med gorami. Strel, vrisk in lajanje je odmevalo od gor in se gubilo v jasnem ozračju.

Cesta se je vila dolga bela, zapuščena med gorami in ždela v vročini poletnega popoldneva. Mejilo jo je nizko grmičevje, borne robide, nedorastli bori. Borno rastlinstvo tega kraja je kazalo na večni boj z burjo, vladarico Krasa. Upognjena, skriv-

ljena, so stala drevesa kakor ponižni dvorniki ljute kneginje. Mimo njih hité jim je pravila cesta o slovanskem morju, katero je pozdravljala ob beli Reki, pravila jim je o uganki starih časov, romantični Kastvi, o bornih istrskih selih in o samotni postaji, o mladih hrastovih gozdih, mimo katerih je hodila, pravila o ličnih Kosezih, o slavni Bistrici, o lepem Trnovem. Šepetala jim je trudno, leno, zaspano: da prihaja čez Globovnik skozi Šembije, Knežak, Zagorje, do sv. Petra — da hiti mimo glasnih mlinov ob zeleni reki, pod šumečimi drevesi do sinjega morja.

In skrivljena drevesa ob cestah so sanjala o morju, širnem, krasnem. O morju, po katerem hité jadra, rdeča, modra, bela. O morju, po katerem nosijo brodovi bogastvo iz enega dela sveta v drugega. Sanjala so in šepetala — in poslušali so mladi hrasti v zatišju, hrepenenje se jih je lotilo po nečem širnem, krasnem ... Zašumeli so tožno: oni pač ne vidijo nikamer iz svoje tihe dolinice, njihove korenine so zarite v